

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: A. L.**, zastoupen Mgr. Lucií Kýčkovou, advokátkou, se sídlem Masarykova 537/7, Teplice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 15/2004 - 27 ze dne 30. 6. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2001, č. j. OAM - 548/VL - 10 - 04 - 2001, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu správního řízení pouze uvedl, že své bydliště – Kosovo. opustil a i s rodinou odešel do Makedonie v březnu 1999, když začalo bombardování silami NATO. Domů se poté vrátil již jen jednou, protože jeho dům byl vypálen, odjel zpět do Makedonie. Nyní se do vlasti vrátit nechce, protože dříve byl členem K. o. a. (U.) a v důsledku odchodu do Makedonie by mohl být považován za dezertéra, a proto pronásledován. Sám nikdy žádné konkrétní potíže neměl, ze sdělení příbuzných ale ví, že byl hledán neznámými lidmi v uniformách. Žalovaný proto po zhodnocení stěžovatelových výpovědí a shromážděných informací o zemi původu neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto

rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který byl rozhodnutím správního orgánu druhého stupně č. j. OAM - 805/AR - 2002 ze dne 4. 12. 2003 zamítnut, přičemž byla některá stěžovatelova tvrzení označena za nevěrohodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a § 12 a § 91 zákona o azylu. Konkrétně uvedl, že z Kosova odjel, protože byl pronásledován a bylo mu vyhrožováno ze strany příslušníků U..

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 10 Az 15/2004 - 27, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na obsah informací o situaci v Kosovu, obsažených ve správním spisu, z nichž vyplývá, že situace kosovských Albánců se po příchodu sil KFOR významně zlepšila a většina uprchlíků se vrátila zpět. Dále učinil závěr, že konstatování žalovaného, který označil stěžovatelovy potíže za potíže se soukromými osobami, je správné a nelze je považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Rovněž konstatoval, že skutečný stav byl zjištěn dostatečně a přesně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhal jeho zrušení a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění předně namítal, že v jeho případě nenastala fikce doručení rozsudku městského soudu, neboť se na adresu, kam mu bylo doručováno, nezdržoval, přičemž nová adresa byla řádně nahlášena a od 1. 5. 2004 povolena žalovaným. Z tohoto důvodu se domnívá, že kasační stížnost podal ve lhůtě zákonem stanovené. Dále výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech, případně je s nimi v rozporu. Rovněž uvádí, že již při prvních pohovorech nebyl poučen o tom, že je povinen uvádět všechny zásadní skutečnosti. Jelikož se domníval, že zdejší orgány dobře znají situaci v jeho vlasti, očekával, že tato bude dostatečně zohledněna. Znovu dále opakuje okolnosti, které uvedl jako důvod pro podání žádosti o azyl a dovozuje, že je v jeho případě nepochybné, že bude v případě návratu ohrožen perzekucí. Stěžovatel též zmiňuje, že v České republice žije s družkou a nezletilým dítětem ve společné domácnosti. Uzavírá, že jím napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a není podloženo relevantními důvody. On sám nebyl nikdy v průběhu řízení poučen o tom, že by mohl být zastoupen advokátem. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle zákona o azylu, a to zejména podle § 14 a § 12 uvedeného zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a dodává, že stěžovatel byl před pohovorem k žádosti o azyl poučen o tom, že je povinen žalovanému sdělit všechny podstatné skutečnosti a dále, že žalovaný shromáždil všechny dostupné informace a podklady o zemi stěžovatelova původu. Z výše uvedených důvodů navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost, případně zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud zde vyšel

z toho, že stěžovateli byl rozsudek doručen až dne 19. 8. 2004 (viz. č. 1. 36), přičemž jak vyplývá z evidence žalovaného (č. 1. 46), byl v době, kdy mu bylo doručováno písemné vyhotovení rozsudku (tj. 2. 7. 2004), řádně hlášen na nové adrese, a proto nemohla nastat fikce doručení na adrese uvedené v žalobě k městskému soudu. Městskému soudu bylo krátce poté, co měla nastat fikce doručení, doručeno doplnění správního spisu, v němž byla uvedena nová adresa stěžovatele – povolení si převzal dne 10. 6. 2004. Kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je s výjimkou níže uvedenou tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 12, § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud předně přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován či se takového pronásledování opodstatněně obával z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jeho pochybení neshledal. Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. zejména obava z blíže nijak nespecifikovaných bývalých členů U. kteří mu měli vyhrožovat v souvislosti s jeho odchodem z U. a Kosova do Makedonie, nemůže být považována za opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Již žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval situací v Kosovu a jak vyplývá z doložených informací o zemi původu, situace kosovských Albánců se významně zlepšila a většina uprchlíků se do své vlasti vrátila. Nejvyšší správní soud rovněž shledal, že některé stěžovatelovy výpovědi jsou značně rozporné a nevěrohodné, neboť své potíže v průběhu všech řízení postupně upravoval a zveličoval. Výše uvedený závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování učinil Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti rovněž konstatuje, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž toto dovozuje ze skutečnosti, že na území České republiky žije se svou družkou a nezletilým dítětem ve společné domácnosti. Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení

před žalovaným, jakou již namítal v řízení před městským soudem. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. a) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námítky vůči závěru žalovaného ve správním řízení, nyní v řízení o kasační stížnosti, je tedy uplatnění takové vady rozhodnutí žalovaného v řízení před městským soudem ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Námitka nesprávného posouzení splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu není ani v náznaku obsažena v žalobě k Městskému soudu v Praze. Proto ohledně této námítky Nejvyšší správní soud uzavírá, že se opírá o jiný důvod, než který byl uplatněn v řízení před městským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. V této části tedy Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost nepřipustnou.

Námítky stěžovatele ohledně nedostatečně provedeného dokazování a nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Městský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud při tom neshledal, že by informace o zemi původu, které si žalovaný opatřil, nebyly dostatečné, nebo že by v nich obsažené skutečnosti byly v rozporu se závěry žalovaného. Pokud stěžovatel tvrdí, že nebyl před provedením pohovoru dostatečně poučen o tom, že je povinen sdělit všechny podstatné skutečnosti a důvody, proč žádá o azyl, pak je toto jeho tvrzení v rozporu s obsahem správního spisu. Na první straně protokolu o pohovoru ze dne 31. 1. 2001 je uvedeno, že stěžovatel byl poučen o povinnosti poskytnout informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci, přičemž pod uvedeným textem je jeho vlastnoruční podpis. Ani tato námitka tedy není důvodnou.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že městský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou, pak tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti rozsahu přezkumu, jak jej provedl městský soud, není však důvodnou. Jestliže soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem podrobně odůvodněno a žalovaný vzal v úvahu veškeré skutečnosti, vztahující se k danému případu, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Tato námitka stěžovatele tedy rovněž není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu